

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Dalawampu't Isa

Sa Sukat

Jeff Pippenger

2023-12-16

Pinag-aaralan natin ang kabanata dalawampu't pito ng Isaias, sapagkat ito ang nagtatatag ng konteksto para sa mga kasunod na kabanata ng Isaias. Ang mga sumunod na kabanatang iyon ay nagtutukoy sa huling ulan bilang wastong biblikal na metodolohiya. Ang naturang metodolohiya, kapag kinilala at ipinatupad, ay ibinubunyag ang propetikong mensahe na, kung tatanggapin, ay nagbubunga ng kaukulang karanasan.

Noong Setyembre 11, 2001, ang awit na dapat aawitin ukol sa dating bayang nasa tipan ng Diyos, na siyang mga Seventh-day Adventist, ay ito: na sila'y pinalalampasan na bilang bayan ng Diyos, sapagkat hindi nila ibinunga ang mga bungang nilayon ng Diyos na ibunga ng Kanyang ubasan. Ang awit ay nakasalig sa ugnayang tipan, na inilarawan ng ubasang itinanim ng Diyos, at gayundin ng kanilang pagtanggap sa batong katitisan noong 1863. Sila ay naging Laodicea noong 1856, at sa loob ng pitong taon, o "pitong panahon," o dalawang libo limang daan at dalawampung araw, nagsikap ang Diyos na pumasok, ngunit ipinid nila ang pinto laban sa Kanya noong 1863.

Mula pa noong Setyembre 11, 2001, sila ay pinagbibigkis na, bilang paghahanda upang lubos silang isuka mula sa Kanyang bibig kapag dumating ang batas ng Linggo. Ang mensaheng aawitin para sa Adventismo mula noong Setyembre 11, 2001 ay ang mensahe sa Laodicea, na siyang mensahe ng ubasan na naglalaman ng batong katitisan na dudurog sa sinumang tumatangging "makakita" at "makatikim" ng mahalagang bato. Ang pangako sa mga taga-Laodicea sa sipi ni Isaias ay ito: na ang sinumang Adventista na pipiliing tanggapin ang huling babalang ito ay mayroon pang panahon upang "kumapit sa" "kalakasan" ni Cristo, upang sila'y "makipagpayapaan kay" Cristo, sapagkat si Cristo ay handa pa ring "makipagpayapaan sa" kanila. Ngunit sa "sigaw sa hatinggabi," bago pa man dumating ang nalalapit na batas ng Linggo, ang pagkakataong iyon ay magwawakas magpakailanman.

Sa panahong nagsimula noong Setyembre 11, 2001, ipinangako ng Diyos na ang mga "noong una'y hindi bayan" ay gagawing "ugat mula sa tuyong lupa", na "mag-uugat", "mamumukadkad at susupling, at punuin ang mukha ng daigdig ng bunga." Ang sanhi ng pamumukadkad at pagsusupling ng ugat ni Jesse ay ang huling ulan, sapagkat ang ugat na mamumukadkad at susupling ay nakatalaga ayon sa propesiya na maging watawat na itataas, at ang watawat ay ang ugat ni Jesse.

At sa araw na yaon ay magkakaroon ng isang ugat ni Jesse, na tatayo na pinakabandila ng mga bayan; sa kaniya magsisihanap ang mga Hentil; at ang kaniyang kapahingahan ay magiging maluwalhati. Isaias 11:10.

Ang huling ulan ang nagpasimula sa pagbulaklak at pag-usbong ng ugat ni Jesse simula noong Setyembre 11, 2001, at sa nalalapit na batas ng Linggo ay pupunuin ng ugat ang buong daigdig ng

bunga. Ang batas ng Linggo sa Isaias kabanata dalawampu't pito ay ang sumusulong na kasaysayan na siya ring kinakatawan sa mga kabanata isa hanggang tatlo sa aklat ni Daniel. Nagsimulang magwisik ang huling ulan nang magalit ang mga bansa noong Setyembre 11, 2001, sa pamamagitan ng pagpapakawala at pagkatapos ay agarang pagpipigil sa Islam ng ikatlong Woe.

"Ang pasimula ng panahong yaon ng kapighatian,' na binanggit dito ay hindi tumutukoy sa panahon na magsisimulang ibuhos ang mga salot, kundi sa isang maikling panahon bago sila ibuhos, habang si Cristo ay nasa santuwaryo. Sa panahong iyon, samantalang nagtatapos ang gawain ng kaligtasan, darating ang kapighatian sa lupa, at magagalit ang mga bansa, subalit sila'y mapipigil upang huwag hadlangan ang gawain ng ikatlong anghel. Sa panahong iyon, darating ang 'huling ulan,' o ang pagpapasariwa mula sa harapan ng Panginoon, upang magbigay ng kapangyarihan sa malakas na tinig ng ikatlong anghel, at ihanda ang mga banal upang makatindig sa panahong ibubuhos ang pitong huling salot." Early Writings, 85.

Sa siping ito, nililina ni Sister White na may isang maikling panahon na bukas pa ang kaligtasan. Ang "panahon ng kapighatian" na tinutukoy niya ay naiiba sa dakilang panahon ng kapighatian, na nagsisimula kapag ganap nang nagsara ang pintuan ng awa. Sa Adventismo, ito ay wastong tinutukoy bilang "ang munting panahon ng kapighatian," kaugnay ng dakilang panahon ng kapighatian na nagsisimula kapag tumindig si Miguel. Ang "munting panahon ng kapighatian" ay kumakatawan sa panahong nagsisimula ang pambansang pagkapahamak sa malapit nang ipatupad na batas ng Linggo, at nagpapatuloy hanggang sa magsara ang pintuan ng awa.

Sa kasaysayan mula noong Setyembre 11, 2001 hanggang sa batas ng Linggo, ang pangwakas na paglilinis at paghatol sa Adventismo ay isinalarawan na nagaganap sa panahon ng "pagwiwisik" ng huling ulan. Yaong panahong iyon, kung kailan ang huling ulan, na siya ring "kaginhawahan," ay nagsisimula bilang isang "pagwiwisik," ngunit umuusad hanggang sa ganap na pagbubuhos sa batas ng Linggo. Sa panahong iyon, na nagsisimula kapag ang Islam ng ikatlong "Woe" ay nagpapasiklab ng galit ng mga bansa, nagsisimulang bumagsak ang huling ulan, at may ilan na kumikilala sa huling ulan at tinatanggap ito, at may ilan na hindi kumikilala sa huling ulan. May ilan na nakikilalang may nangyayari, subalit hindi nila nauunawaan kung ano iyon, at nagpapakatag upang labanan ito.

Marami ang, sa malaking bahagi, nabigong tumanggap ng maagang ulan. Hindi nila natamo ang lahat ng mga kapakinabangang sa gayon ay ipinaglaan sa kanila ng Diyos. Inaakala nila na ang kakulangang ito ay pupunan ng huling ulan. Kapag ipagkakaloob ang pinakamayamang kasaganaan ng biyaya, balak nilang buksan ang kanilang mga puso upang tanggapin ito. Gumagawa sila ng isang malubhang pagkakamali. Ang gawaing sinimulan ng Diyos sa puso ng tao sa pagbibigay ng Kanyang liwanag at kaalaman ay dapat na walang patid na sumulong. Bawat isa ay dapat makabatid ng kaniyang sariling pangangailangan. Ang puso ay dapat mawalang-laman ng bawat karumihan at malinis upang panahanan ng Espiritu. Sa pamamagitan ng pagkilala at pagtalikod sa kasalanan, sa taimtim na panalangin at pagtatalaga ng kanilang sarili sa Diyos, naghanda ang mga unang alagad para sa pagbubuhos ng Banal na Espiritu sa Araw ng Pentecostes. Ang gayon ding gawain, subalit sa lalong mataas na antas, ay dapat gawin ngayon. Kung magkagayon, ang tao bilang kasangkapan ay kailangan lamang humiling ng pagpapala at maghintay sa Panginoon na ganapin nang sakdal ang gawaing ukol

sa kanya. Ang Diyos ang nagsimula ng gawaing ito, at Siya ang tatapos ng Kanyang gawain, na ginagawang ganap ang tao kay Jesu-Cristo. Subalit hindi dapat pabayaang ang biyayang kinakatawan ng maagang ulan. Tanging yaong namumuhay ayon sa liwanag na nasa kanila ang tatanggap ng higit na liwanag. Malibang tayo'y araw-araw na sumusulong sa pagsasabuhay ng mga masiglang birtud na Kristiyano, hindi natin makikilala ang mga kapahayagan ng Banal na Espiritu sa huling ulan. Maaaring ito'y bumabagsak sa mga pusong nasa paligid natin, ngunit hindi natin ito mababatid ni matatanggap. Mga Patotoo sa mga Ministro, 506, 507.

Ang Huling Ulan ay kasalukuyang bumubuhos, at may mga kumikilala rito at, dahil dito, tinatanggap nila ito; at may mga hindi kumikilala rito, kaya hindi nila ito tinatanggap. Kailangang kilalanin ang Huling Ulan upang ito'y matanggap. Ang Huling Ulan ay hindi lamang isang karanasan; ito ay isang karanasang ibinubunga ng isang mensahe, ngunit ang mensaheng iyon ay matatanggap lamang kapag ang wastong metodolohiya ang ginamit upang maitaguyod ang mensahe. Kung hindi kinikilala ang metodolohiyang nagtataguyod ng mensahe ng Huling Ulan, halos imposibleng maunawaan ang mga aral na propetiko na kinakatawan sa pag-angat at pagbagsak ng mga kahariang inilalahad sa mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis.

Ang estandarteng itinaas sa sanlibutan ay tinukoy ni Isaias bilang ang "ugat ni Jesse", at sa kabanata dalawampu't pito yaong mga "nagmula kay Jacob" ay "mag-uugat." Yaong mga "ugat ni Jesse" ay kinilala rin doon bilang "Israel," at sila ang mga unang mamumulaklak at usbong, at pagkatapos ay pupunuin ang sanlibutan ng bunga. Ang mga batas ng kalikasan ay hindi sumasalungat sa mga batas ng propesiya, sapagkat iisa ang Tagapagbigay ng Kautusan na lumikha kapwa ng kalikasan at ng propesiya. Bago magbunga ang isang halaman, kailangan muna itong magising mula sa pagkakatulog, na pinatutunayan ng paglitaw ng mga usbong, at pagkaraan ay ng mga bulaklak. Ang Espirituwal na Israel, na siyang "ugat ni Jesse," ay tumatanggap ng pasulong na pagbubuhos ng ulan. Nagsisimula ito sa isang "pagwiwisik" at tumitindi hanggang sa ganap na pagbubuhos kapag ang sanlibutan ay napuno ng bungang inihaharap ng estandarte.

Sa Isaias kabanata dalawampu't pito, ang pasimula ng pagwiwisik ng ulan ay inilalarawan na nagaganap kapag ang mga usbong ay "sumisibol." Sa unang "pagsibol" nila, ang ulan ay kinikilala bilang ibinubuhos "sa sukat." "Sa sukat, kapag ito'y sumisibol." Noong Setyembre 11, 2001, nagsimula ang pagwiwisik ng huling ulan na ibinubuhos "sa sukat," sapagkat noong panahong iyon ang trigo at ang panirang-damo, o ang marurunong at ang mangmang, ay magkakahalo pa.

Ang dakilang pagbubuhos ng Espiritu ng Diyos, na pinaliliwanagan ang buong lupa ng Kaniyang kaluwalhatian, ay hindi darating hanggang sa magkaroon tayo ng isang bayang naliwanagan, na sa pamamagitan ng karanasan ay nakaaalam kung ano ang kahulugan ng maging mga kamanggagawa kasama ng Diyos. Kapag taglay natin ang lubos at buong-pusong pagkatalaga sa paglilingkod kay Cristo, kukumpirmahin ito ng Diyos sa pamamagitan ng isang pagbubuhos ng Kaniyang Espiritu na hindi masukat; ngunit hindi ito mangyayari hangga't ang pinakamalaking bahagi ng iglesia ay hindi mga kamanggagawa kasama ng Diyos. Hindi maibubuhos ng Diyos ang Kaniyang Espiritu kapag hayag ang pagkamakasarihan at ang pagpapakalabay sa sarili; kapag nangingibabaw ang isang diwa na, kung ilalagay sa mga salita, ay magpapahayag ng sagot ni Cain, 'Ako ba ang tagapag-ingat ng aking kapatid?' Kung

ang katotohanan para sa panahong ito, kung ang mga tandang dumarami sa bawat panig, na nagpapatotoo na ang wakas ng lahat ng mga bagay ay nalalapit, ay hindi sapat upang pukawin ang natutulog na sigla ng mga nag-aangking nakaaalam ng katotohanan, kung magkagayon ay sasaklaw sa mga kaluluwang ito ang kadilimang kasukat ng liwanag na tumatanglaw. Wala man lamang anyo ng isang dahilan para sa kanilang kawalang-malasakit na maihaharap nila sa Diyos sa dakilang araw ng pangwakas na pagtutuos. Wala ring dahilan na maihahain kung bakit hindi sila namuhay, naglakad, at gumawa sa liwanag ng banal na katotohanan ng salita ng Diyos, at sa gayon ay mahayag sa isang mundong nadidiliman ng kasalanan, sa pamamagitan ng kanilang pag-uugali, ng kanilang pagdamay, at ng kanilang kasigasigan, na ang kapangyarihan at realidad ng ebanghelyo ay hindi mapapabulaanan. *Review and Herald*, Hulyo 21, 1896.

Tinutukoy ng Isaias 27 ang kasaysayan ng pasimula ng pagbubuhos ng huling ulan, sa pagsibol ng ugat mula sa tuyong lupa, at mula roon hanggang sa mapuno ng bunga ang lupa. Ipinahahayag ng kabanatang ito na, “Sa sukat, kapag ito’y sumibol, makikipagkatwiran ka rito.” Kapag ang huling ulan ay sinusukat bilang isang “pagwiwisik,” sinasabi ni Sister White na ang huling ulan ay “maaaring bumabagsak sa mga puso sa ating paligid, ngunit hindi natin ito mababatid ni tatanggapin.”

Sa gayon, tinutukoy niya ang isang iglesia na may halong mga kumikilala at mga hindi kumikilala sa pagbubuhos ng ulan. Sa naunang sipi, tinutukoy niya na kapag ibubuhos ng Diyos ang Huling Ulan nang walang sukat, ito ang tanda na wala nang pagkakahalo ng mga matatalino at mangmang na dalaga, sa pagsasabing, “Kapag taglay natin ang lubos at taos-pusong pagkatalaga sa paglilingkod kay Cristo, kikilalanin ng Diyos ang bagay na iyon sa pamamagitan ng pagbubuhos ng Kanyang Espiritu nang walang sukat; ngunit hindi ito mangyayari hangga’t ang pinakamalaking bahagi ng iglesia ay hindi mga kamanggagawa ng Diyos.”

Ang mas malaking bahagi ng iglesya, o ang nakararami sa iglesya, ay kinakatawan sa Mateo 25 bilang mga birheng mangmang, sapagkat ayon sa Kasulatan, “marami” ang tinawag ngunit “kaunti” ang pinili. Ang marurunong at ang mga mangmang ay sa probidensiyal na paraan inihihwalay sa krisis sa hatinggabi, na nauuna sa nalalapit na batas ng Linggo. Ang paghihiwalay na ito ay lumilikha ng isang bayan na makatatanggap ng ganap na pagbubuhos ng Espiritu Santo sa huling ulan at magiging ang “bansang ipinanganak sa isang araw.” Kung magkagayo’y itataas ang ugat ni Jesse bilang isang watawat at pupunuin ang sanlibutan ng bunga.

Tinutukoy sa Isaias dalawampu’t pito na, nang magsimulang ibuhos ang huling ulan “sa sukat,” noong Setyembre 11, 2001, “makikipagtalo ka rito.” “Sa sukat, kapag ito’y sumibol, makikipagtalo ka rito.” Ang pangyayari noong Setyembre 11, 2001 ay naging agarang paksa ng pagtatalo sa sanlibutan at sa iglesia. Hanggang sa araw na ito—mahigit dalawampung taon na ang lumipas—mayroon pa ring mga pagtutol sa pag-ugnay ng mga pangyayaring iyon sa isang gawa ng Islam, sa halip na sa kung anong anyo ng isang sabwatan ng mga globalista. Ang pagtatalong kaugnay ng pagdating ng pagwiwisik ng huling ulan ay nagsimula noong Setyembre 11, 2001, subalit ang mga pagtatalong nagaganap sa sanlibutan ay hindi ang “pagtatalo” na tinutukoy sa mapropetikong Salita ng Diyos. Ang pagtatalo ay tungkol sa mga hula gaya ng kasunod nito.

Sa isang pagkakataon, habang ako'y nasa Lungsod ng New York, ako'y tinawagan sa gabi upang masdan ang mga gusaling tumataas, palapag pagkatapos ng palapag, patungo sa langit. Ang mga gusaling ito ay tinitiyak na hindi tinatablan ng apoy, at itinayo upang luwalhatiin ang kanilang mga may-ari at mga tagapagtayo. Lalong pataas at pataas pa ang pag-angat ng mga gusaling ito, at sa mga ito'y ginamit ang pinakamamahaling mga materyales. Ang mga nagmamay-ari ng mga gusaling ito ay hindi nagtatanong sa sarili: "Paano natin pinakamainam na maluluwalhati ang Diyos?" Wala sa kanilang mga isipan ang Panginoon.

Naisip ko: 'O, nawa'y yaong mga naglalagak ng kanilang mga yaman sa ganitong paraan ay makita ang kanilang landasin gaya ng nakikita ito ng Diyos! Nagpapatayo sila ng mga maringal na gusali, ngunit kay kamangmang, sa paningin ng Tagapamahala ng sansinukob, ang kanilang mga panukala at katha. Hindi nila pinag-aaralan, sa buong kakayahan ng puso at isipan, kung paano nila luluwalhatiin ang Diyos. Nawala na sa kanilang paningin ito, ang unang tungkulin ng tao.'

Habang itinatayo ang mga matatayog na gusaling ito, nagalak ang mga may-ari, taglay ang mapag-ambisyong kapalaluan, sapagkat mayroon silang salaping magagamit sa pagpapalayaw sa sarili at sa pagpapukaw ng panibugho ng kanilang mga kapitbahay. Marami sa salaping sa gayong paraan ay kanilang ipinuhunan ay nakuha sa pamamagitan ng labis na paniningil, sa pagpiga sa mga dukha. Nakalimutan nila na sa langit ay may talaan ng bawat transaksyong pangkalakalan; bawat likong kasunduan, bawat gawaing pandaraya, ay doong nakatala. Darating ang panahon na, sa kanilang pandaraya at kapalaluan, aabot ang mga tao sa isang hangganang hindi pahihintulutan ng Panginoon na kanilang lampasan, at matututuhan nila na may hangganan ang pagtitimpi ni Jehova.

"Ang tagpong sumunod na dumaan sa aking harapan ay isang alarma ng sunog. Tiningnan ng mga tao ang matatayog at inaakalang hindi tinatablan ng apoy na mga gusali at sinabi: "Ganap na ligtas ang mga ito." Ngunit ang mga gusaling ito ay natupok na animo'y yari sa alkitran. Ang mga aparatong pamatay-sunog ay walang nagawa upang mapigil ang pagkawasak. Ang mga bumbero ay hindi nagawang paganahin ang mga aparato." Testimonies, tomo 9, 12, 13.

Kaagad pagkaraan ng Setyembre 11, 2001, sinikap ng Simbahang Adventista na itago mula sa sanlibutan ang mga siping gaya nito. Paanong hindi ito tumutukoy sa Lungsod ng New York, at sa napakataas na mga gusali, na ang mga kasunod na sunog ay hindi napigilan ng mga trak ng bumbero? Paanong ang isang siping gaya nito, mula sa mga sulating inaangkin ng Simbahang Adventista na isinulat ng isang propetisa, ay hindi ipinahayag mula sa mga bubungan matapos ang gayong katuparan?

Ang pagdating ng pagwiwisik ng huling ulan, na siyang tanda ng pagdating ng propetikong "debate," ay nagpapakilala rin sa pangwakas na paghihimagsik ng Adventismo, sapagkat doon nila ganap na itinatakwil ang malinaw at payak na mga salita ng yaong kinikilala nila bilang propetisa sa nalabi.

Si Satanas ay . . . walang tigil na ipinapasok ang huwad—upang ilayo mula sa katotohanan. Ang pinakahuling panlilinlang ni Satanas ay ang ipawalang-saysay ang patotoo ng Espiritu ng Diyos. 'Kung saan walang pangitain, ang bayan ay napapahamak' (Kawikaan 29:18). Si

Satanas ay kikilos nang may katusuhan, sa iba't ibang paraan at sa pamamagitan ng iba't ibang kasangkapan, upang yanigin ang pagtitiwala ng nalalabing bayan ng Diyos sa tunay na patotoo.

Mag-aalab ang isang satanikong pagkapoot laban sa mga Patotoo. Ang mga pagkilos ni Satanas ay ang pagyayanig sa pananampalataya ng mga iglesia sa mga ito, sapagkat ito ang dahilan: Hindi magkakaroon si Satanas ng gayon kalinaw na landas upang ipasok ang kaniyang mga panlilinlang at gapusin ang mga kaluluwa sa kaniyang mga delusyon kung ang mga babala, mga pagsaway, at mga payo ng Espiritu ng Diyos ay pinakikinggan at sinusunod. Mga Piniling Mensahe, aklat 1, 48.

Ang propetikong pagtali sa kapuwa trigo at mga damong ligaw ay nagsimula noong Setyembre 11, 2001, sa pamamagitan ng paghihimagsik laban sa Espiritu ng Propesiya, na siyang nagmarka ng pagtatapos ng isang progresibong paghihimagsik na nagsimula laban sa Bibliya noong 1863.

Tayo, bilang isang bayan, ay nagpapahayag na taglay natin ang katotohanang nauuna sa lahat ng ibang bayan sa lupa. Kung gayon, ang ating buhay at pagkatao ay nararapat na umayon sa gayong pananampalataya. Malapit na ang araw na ang mga matuwid ay tatalian, gaya ng mahalagang butil, sa mga bigkis para sa makalangit na kamalig, samantalang ang masasama, gaya ng mga panirang damo, ay titipunin para sa mga apoy ng dakilang huling araw. Ngunit ang trigo at ang panirang damo ay 'magkasamang lumalago hanggang sa pag-aani.' Testimonies, tomo 5, 100.

Paano nagawang ipagsawalang-bahala ng Adventismo ang sumusunod na sipi na tuwirang nagsasaad na, kapag bumagsak ang mga gusaling ito, matutupad ang Apocalipsis kabanata labing-walo, mga talata isa hanggang tatlo?

Ngayo'y may lumalabas na balita na ipinahayag ko raw na ang New York ay wawalisin ng isang daluyong? Hindi ko kailanman ito sinabi. Sinabi ko, habang minamasdan ko ang malalaking gusaling itinatayo roon, palapag pagkatapos ng palapag, "Anong kakila-kilabot na mga tagpo ang magaganap kapag ang Panginoon ay babangon upang yanigin nang kakila-kilabot ang lupa! Kung magkagayon ay matutupad ang mga salita ng Pahayag 18:1-3." Ang buong ikalabingwalong kabanata ng Pahayag ay isang babala tungkol sa darating sa lupa. Ngunit wala akong natatanging liwanag hinggil sa kung ano ang darating sa New York, maliban sa nalalaman kong darating ang araw na ang mga malalaking gusali roon ay ibabagsak sa pamamagitan ng pag-ikot at pagbabaligtad ng kapangyarihan ng Diyos. Mula sa liwanag na ibinigay sa akin, nalalaman kong ang pagkawasak ay nasa sanlibutan. Isang salita lamang mula sa Panginoon, isang dampi ng kanyang makapangyarihang kapangyarihan, at babagsak ang mga dambuhalang gusaling ito. Magaganap ang mga tagpong ang kakila-kilabot ay hindi natin maisapantaha. Review and Herald, Hulyo 5, 1906.

Ang usaping tinutugunan natin dito ay hindi kung natupad ang mga talatang ito noong Setyembre 11, 2001, sapagkat talagang natupad nga ang mga iyon, kundi ang usaping nais nating tugunan ay ang "debate" na magsisimula noon. Ang pagtatalo ay tungkol sa wastong o maling metodolohiya. Sinimulan ng Iglesia Adventista noong 1863 ang pagtanggap nito sa labing-apat na tuntunin ni William Miller hinggil sa interpretasyong propetiko, at umabot na sila sa puntong ngayon na hindi ka na makabibili ng aklat ng pag-aaral sa Bibliya na isinulat ng mga teologong Adventista na hindi

paulit-ulit na iniendorso ng mga teologo ng apostatang Protestantismo at ng Katolisismong Romano. Mula 1863 hanggang 2001, at hanggang sa kasalukuyan, ang metodolohiyang orihinal na kinakatawan ng mga tuntunin ni William Miller sa interpretasyong propetiko ay isinantabi kapalit ng metodolohiya ng apostatang Protestantismo at ng Katolisismong Romano. Ang propetikong "debate" na nagsimula nang matupad ang Apocalipsis labing-walo, talatang isa hanggang tatlo, ay hinggil sa tunay o huwad na metodolohiya.

Ipagpapatuloy natin sa susunod na artikulo ang ating pagsasaalang-alang hinggil sa “pagtatalo” ng Kabanata Dalawampu’t Pito ng Isaias.

Dapat nating malaman sa ating sarili kung ano ang bumubuo sa Kristiyanismo, kung ano ang katotohanan, kung ano ang pananampalatayang ating tinanggap, kung ano ang mga alituntunin ng Bibliya—ang mga alituntuning ibinigay sa atin mula sa pinakamataas na awtoridad. The 1888 Materials, 403.